

HET PARADIJS OP AARDE

Hugo Lambrechts-Augustijns

Volgens een Moorse legende mochten alle volkeren van God, nadat Hij de aarde had geschapen en het goede en het kwade had uitgedeeld, vijf wensen doen. Het land van Al-Andalus vroeg een heldere hemel, een prachtige zee vol met vis, rijp fruit en blonde vrouwen. Al die wensen werden ingewilligd, maar de vijfde en laatste wens, een goede regering, werd afgewezen, omdat dat het paradijs op aarde zou hebben betekend.

In de volksmond is het paradijs een oord waar het leven heerlijk is. Voor zover we kunnen nagaan werd het woord paradijs voor het eerst gebruikt door de oosterse historicus Xenophon die daarmee de *'Paradeisos'* of de prachtige parken van de Perzische vorsten beschreef. Het oud-Perzische woord voor paradijs is *paridæza*, in het Grieks vertaald als *peri* (eromheen) en *teichos* (muur).

In het vroeg-Indisch is dit *paradesa*, van *para* (over, voorbij) en *desa* (gebied). Het paradijs werd vroeger gezien als een exotisch land en het woord had waarschijnlijk geen religieuze oorsprong.

Zo is het woord terechtgekomen in de Septuaginta, de Griekse vertaling van het Oude Testament of Tenach, het eerste gedeelte van de Bijbel. Het werd gebruikt voor de *'hof van Eden'*, in het Hebreeuws *'Gan Eden'*. In de Openbaring van Johannes, het laatste Bijbelboek, wordt het paradijs genoemd als de plek waar de boom des levens staat en het heeft de eschatologische toekomstverwachting van 'een nieuwe hemel en een nieuwe aarde', het nieuwe Jeruzalem.

In de Islam is het paradijs de plaats waar zij die goed hebben geleefd, na hun dood naar toe gaan. Volgens de Koran kent het islamitische paradijs vele zichtbare en lijfelijke geneugten, die door gelovigen vaak letterlijk worden opgevat, maar door veel islamgeleerden allegorisch worden geïnterpreteerd. Het zou een groene tuin zijn met veel bomen, fruit, schaduw en rivieren. En dit sluit aan bij de Moorse legende in het begin van dit verhaal.